

bedst at vente, til Spørgsmaalene om Forsvarsvæsenets Ordning kunde komme til at gaa sammen. Det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds fandt, at det, som han kalder General Naasløffs Plan, var rigtig, og, idet han slog lidt til dem, som have en modfat Anskuelse af hans, fandt han Anledning til at anbefale sin egen Forsvarsplan. Det ærede Medlem har nemlig en Forsvarsplan; men den skjuler sig saaledes, at man vel nok kan finde den, men det er maasse ikke Enhver, der har lagt Mærke til den. Der siges nemlig i Betænkningen — jeg springer et Ord over, som ingen Betydning har her —: „Bore Forhaabninger maa i høi Grad være knyttede til Udsaldet af den første Kamp. Seires der i denne, vil Angrebet sandsynligvis for denne Gang være afflaaet, men tabes den, saa vil fortsat Kamp kun have ringe Sandsynlighed for sig.“ Dette er det ærede Medlems Forsvarsplan. Jeg ser bagved denne det koncentrerede Forsvar, nemlig Forsvaret af Sjælland, og jeg ser et Forsvar ført mod Landgang. Men det ærede Medlem sætter hele Spillet paa eet Kort. Han siger: Seires der i den første Kamp, saa vil Angrebet for denne Gang være afflaaet — der er Tale om en Landgang — men seires der ikke, saa er der ringe Sandsynlighed for, at en fortsat Kamp vil kunne nytte os Noget. Det er dette, som jeg ikke vil være med til. Jeg kan slutte mig til et koncentreret Forsvar, men jeg vil ikke lade hele Fædrelandets Vel og Vel være afhængigt af en enkelt Kamp. Det er derfor nødvendigt for Danmarks Forsvar at skabe en Nebuit for det sidste Forsvar, saa sandt som vi maa haabe, at det dog kan ligge i nogle europæiske Magters Interesse, at vi bestaa. Hvis vi frygte denne Tanke og tro, at Ingen bryder sig det Alleringeste om Danmarks Bevarelse, men at det er ligegyldigt, hvem der tager os, og at Ingen vil tænke paa at forbyde det, hvis denne Tanke er den eneraadende, saa siger jeg: Lad os saa lade være at give en eneste Skilling til Forsvaret. Det vil være fornuftigere, end at lyve for os selv og tro, at Nogen har Interesse i, at vort Fædreland bevarer. Men ville vi ordne vort Forsvarsvæsen, lad os saa se Sagen saa mørkt, som den virkelig stiller sig. Jeg veed ikke, hvorledes den stiller sig for mange af de Herrer; men jeg tilstaar, for mig staar denne Sag som uendelig mørk. Vi staa uden Fæstninger, med en Hær, der har store Mangler, og med en Flaade, der har store Mangler, og udsatte for Overfald. Dette er Situationen, mine Herrer! Det er den, vi skulle afhjælpe.

Formanden: Folkethingsmanden for Thisted Amt's 2den Valgkreds har Ordet.

Jagd: Jeg frasalder Ordet.

Berntsen: Ja, mine Herrer, det kan jo

synes noget dristigt, at jeg som Lægmand tillader mig at begjære Ordet i denne Sag, efter at vi nu have hørt saa mange militære Medlemmer, der jo med Nette bør optræde som specielt Sagkyndige. Det forekommer mig imidlertid, at den foreliggende Sag ikke blot kan og bør ses fra et rent militært Synspunkt, men at man ogsaa er berettiget til at se den fra et mere almindeligt Synspunkt, og det er fra denne Side, at jeg skal tillade mig at fremsføre nogle faa Bemærkninger. Den høitærede Krigsminister sagde i sit Foredrag for et Dieblit siden, at det danske Folk var et lille Folk. Vi blive paa saa mange Maader minde om, at vi kun ere et lille Folk, og der bliver jo som oftest sat den Eftersetning til, at, fordi vi ere et lille Folk, maa vi hellere helt opgive at tale om vort Forsvarsvæsen og lægge Hænderne i Skjød, da det ikke kan føre til Noget, at vi tænke derpaa. Hver Gang jeg hører Tale om, at det danske Folk er et lille Folk, glæder jeg mig dog over den Mærkelighed, at, uagtet dette er Tilfældet, har det danske Folk dog bestaaet gennem Tiderne indtil dette Dieblit, uden at det kan siges — hvad der kan siges om mange andre større Nationer i Europa —, at det nogenstinde har været fuldstændig underkuet og undertrykt. Grunden hertil er ikke at søge i, at det danske Folk ikke har været angrebet; tværtimod, dets Historie er jo saa rig paa Overfald, som have fundet Sted af andre Nationer; men naar det desuagtet har bestaaet som et selvstændigt Folk indtil denne Dag, saa tror jeg, at dette har sin Grund i, at der her i Danmark har været et Folk, som aldrig har villet opgive sit Selsforsvar, og som aldrig har villet opgive Troen paa sin Fremtid og Troen paa sin Ret til at leve som et selvstændigt Folk. Jeg betragter derfor vort Forsvarsvæsen som et af de vigtigste Spørgsmaal og som en af de vigtigste Samfundsaugaver, som vort Folk maa have sin Opmærksomhed henvendt paa. Jeg siger med Alid: et af de vigtigste Spørgsmaal, thi jeg betragter Folkets aandelige Udvikling gennem Kirken og Skolen som vort Folks største og vigtigste Opgave, thi om man end har en nok saa vel organiseret Hær og et nok saa kraftigt udvirket Forsvar i det Hele, saa vil dette dog ikke nytte, naar der ikke bagved staar et Folk, som har Kjærlighed til Fædrelandet, til alle dets skjønne Vinder, til Modersmaal, Frihed, Ære og Selvstændighed. Men da jeg tror, at det danske Folk sukker og har begyndt en saadan Udvikling, saa tror jeg ogsaa, at det vil have sin Opmærksomhed henvendt paa og være beredvillig til at udvikle et efter vort Lands hele Forhold og Gøne saa godt og kraftig organiseret Forsvarsvæsen i det Hele, som det er muligt. Se vi imidlertid ud over vort Fædreland, saaledes som det i Diebliffet er stillet, saa er det ganske vist kun mørke Udsigter, der møde vort Øie, thi vort Fædreland er jo desværre sønderflaaet, lammet og frarøvet et Par Hundrede Tusinde danske